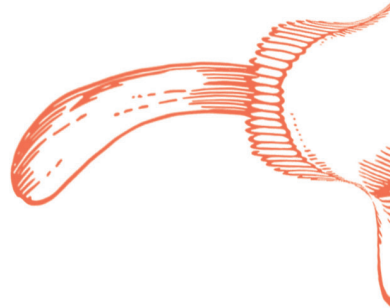
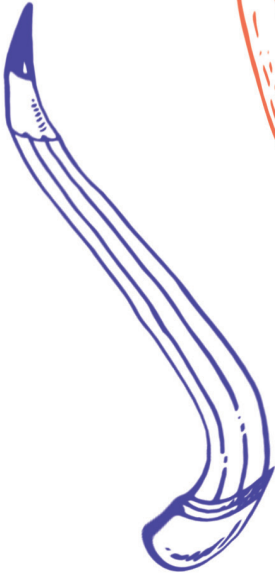
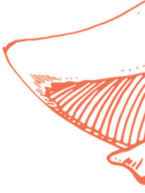
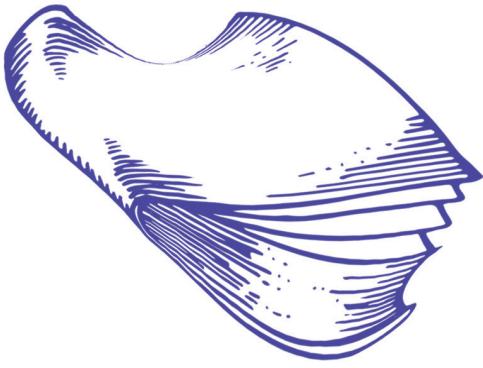

Karin Sidbecková

AMATKA

≡ KNIHA ZLIN

amalka
Karin Lidbecková

V překladu Lukáše Nováka

☰ KNIHA ZLIN

Copyright © Karin Tidbeck, 2017

Translation © Lukáš Novák c/o AURA-PONT, 2018

ISBN

vlak

Jediným pasažérem automatického vlaku směřujícího do kolonie Amatka byla Brilarsova Vanja Essre Dvě, informační referentka společnosti Esserská hygienická služba. Jakmile vystoupala po schůdcích, dveře se za ní samy zavřely a vlak se dal s trhnutím do pohybu. Vanja pevněji sevřela svou brašnu i kufřík s psacím strojem a velký kufr dostrkala nohou za posuvné dveře. Panovala za nimi neproniknutelná tma. Šmátrala rukou po stěně, dokud nenahmátla vypínač. Prostor vagonu zalilo slabé nažloutlé světlo.

Úzký železniční vagon byl skoro prázdný: stěny lemovaly palandy potažené koženkou a nad nimi police na zavazadla plné polštářů a složených dek. Police byly tak široké, že v případě potřeby se dalo spát i na nich. Vagon byl vyrobený v době osidlování a určený pro přepravu Průkopníků směřujících do nových oblastí; teď byla jeho kapacita nesmyslně předimenzovaná.

Vanja nechala zavazadla u dveří a vyzkoušela postupně několik sedadel. Všechna byla stejně tvrdá a nepohodlná. Potah působil na pohled hladce, přitom na dotek byl nepříjemně drsný. Nakonec si vybrala sedačku v pravém zadním

rohu, blízko společné kuchyňky a s dobrým výhledem na zbytek vagonu. Leccos jí tu připomínalo společnou ložnici v Dětském domě 2, kde před tolika lety spávala: stejné omyvatelné matrace, na nich stejná prostěradla a nad tím vším stále tentýž odér lidských těl. Chyběla jen ta spousta dětí a štěbetání jejich hlasů.

Prohlédla si nevelkou kuchyňku. Po pravé straně bylo jediné okno v celém vagonu, nízké a protáhlé, se zaoblenými rohy a stahovací roletou. Při bližším prozkoumání se ukázalo, že nejde o normální okno, ale o bílý monitor, který se rozsvěcel a zhasínal stisknutím tlačítka. Zřejmě sloužil jako náhražka denního světla. Pod monitorem byl k podlaze přišroubovaný stůl a čtyři židle. V první ze dvou vysokých skříněk naproti se skrývala miniaturní toaleta s umývadlem, ve druhé spíž se sterilovanými potravinami a s čerstvou kořenovou zeleninou. Vše bylo popsáno výraznými, uklidňujícími písmeny: UMÝVADLO, SPÍŽ, STŮL. Byl tu cítit slabý závan splašků, který pocházel buď z toalety, nebo z cisteren v přední části vlaku.

Vanja si donesla kufr a rozepnula přezky. Zdálo se, že jedna z nich se brzy utrhne. Kufr dostala od někoho, kdo ho také po komsi zdědil, a tak dál a tak dál. Každopádně se zdálo, že už dlouho nevydrží: označení KUFR bylo téměř nečitelné. Mohla samozřejmě písmena obtáhnout, aby se zavazadlo nerozpustilo, otázkou však bylo, jestli se mezitím stejně nerozpadne věkem. Opravdu už by ho měla dát k likvidaci.

„Kufr,“ zašeptala Vanja, aby ho alespoň ještě chvíli udržela pohromadě. „Kufr, kufr.“

Sklopila opěradlo na spodní sedačce, aby si mohla lehnout, vytáhla z kufru své vlastní povlečení a ustlala si. I povlečení bude brzy potřebovat znovu označit.

Sterilované potraviny, které našla ve spíži, byly zjevně určené ke konzumaci za studena. Vanja našla lžíci a jednu z konzerv otevřela. Podle informací na obalu měla obsahovat „dušený pokrm s mykoproteinem“; šlo o nevýraznou pas-

tovitou hmotu, která se lepila na patro. Vanja dokázala sníst jen polovinu, zbytek vrátila do spíže. To zelenina byla čerstvá a chutnější. Nakrájela si na malé kousky tuřín a pomalu ho sežvýkala.

Vagon se jemně kolébal a zpod podlahy k Vanje doléhalo rytmické dunění, takže vlak musel být v pohybu. Jakou rychlostí jel, se nedalo odhadnout. Okenní monitor ztmavil. Vanja se podívala na zápěstí. Druhý ukazatel na jejích hodinách se zasekl u jedničky, kde sebou cukal na místě. Zapomněla, že podle instrukcí měla hodinky odevzdat na nádraží. Dívat se na ně během jízdy nebyl dobrý nápad. Mechanické věci – pokud nebyly vyrobené z dobrých materiálů – mezi koloniemi občas nefungovaly správně. Vlak byl samozřejmě bezpečný, ale o hodinkách to platit nemuselo. Vanja si je sundala a schovala je do kapsy.

Vrátila se z kuchyňky do obytného prostoru vagonu a převlékla se do spacího oděvu. Už zase jí začínal být velký. Prsa měla povislá, na břicho místo obvyklého tukového faldíku jen záhyb kůže a povolených svalů, nohy ztratily dřívější pevnost. Věděla, že i v obličejí je pohublá a bledá, bronzový nádech její pleti zežloutl a splynul s matným odstínem jejích očí a vlasů v nevýraznou škálu hnědí. Vypadala starší, než byla. Její nadřízená, Illasova Öydis, o ni projevovala přehnanou starost. Máš důležitý úkol, zdůrazňovala jí, budeš na něj mít dost času. Nemusíš spěchat. Skutečně to byl důležitý úkol, k jehož splnění dostala požehnání výboru. Byla konec-konců první, kdo se do něčeho takového pustil.

Stropní světlo nechala rozsvícené a zachumlala se do deky. Všichni věděli, že tam venku není nic než pustá step: vlnící se tráva, pár pahorků a skalnatých hřebenů. Chybějící okna byla čistě bezpečnostní opatření. Doufala, že houpání vlaku ji ukolébá. V rohu vagonu by se měla cítit bezpečně, ale nebylo tomu tak. Stěny jí připadaly příliš tenké, mezi ní a neviditelnou krajinou, kterou projížděla, byla jen křehká skořápka.

první týden

prvoden

Když vlak zpomaloval u betonové nádražní budovy na okraji kolonie Amatka, stála už Vanja u dveří vagonu. Amatka vypadala menší než Essre, řada věcí ale působila povědomě: nízké šedé krychle a kvádry domů byly rozmístěné v soustředných kruzích kolem centrální budovy, od níž se rozbíhalo osm ulic směrem k vnějšímu okraji kolonie tvořenému kupolovitými skleníky. Za nimi jen žlutavá šed' nekonečné tundry.

Její kufr s žuchnutím dopadl na nástupiště. Vystoupila z vlaku a zachvěla se. Bylo tu sychravo a o poznání chladněji než v Essre. Opodál čekala skupina dělníků, aby vyložili dva nákladní vagony připojené na konci vlaku a naložili do nich palety a pytle, které stály pečlivě vyrovnané na peroně.

Podél vlaku se k Vanje blížila žena v modré kombinéze a bundě. Zpod černé čepice se jí kroutily pramínky kaštanových vlasů. Byla tak o půl hlavy vyšší než Vanja, zhruba stejně stará, zelenooká.

„Vítám tě v Amatce. Ulltorsova Nina Čtyři.“ Když se usmála, odhalila malou mezírku mezi předními zuby.

Vanja se chopila její napřážené dlaně. „Brilarsova Vanja Essre Dvě.“

Nástupišťem se šířil odporný zápach. Dělníci začali z jednoho z nákladních vagonů vykládat veliké sudy se splašky.

Nina sledovala Vanjin pohled. „To je pro pěstírnu hub. Posíláte nám splašky a odvážíte si místo nich houby. To je praktické, ne?“ ušklíbala se.

„Ano, jistě,“ odkašlala si Vanja.

Nina se usmála. „Tak pojd', vyrazíme. Není to daleko.“ Jednou rukou zvedla Vanjin kufr. „Doma se seznámíš s ostatními.“

Nina celou cestu z nádraží do centra kolonie nezavřela pusou. Vyprávěla, jak je nadšená z toho, že jim přidělili podnájemnici. Bylo to poprvé, co jejich domácnost vylosovali v loterii solidarity. A vzhledem k tomu, že do Amatky jezdilo tak málo návštěvníků, jednalo se o mimořádnou událost. Vanja spolkla nezdvořilou otázku, jak se kolonie členům domácnosti za ubytování podnájemníka odmění, ale Nina jí to stejně prozradila: dostanou mimořádné volno.

„Je skvělé, že jsi nám dala vědět tak dopředu. Díky tomu jsme stihli připravit tvůj pokoj,“ dodala.

Vanja překvapeně zamrkala. „Celý pokoj? Ale proč?“

„Je už dlouho prázdný,“ pokrčila Nina rameny. „Olof, ten člověk, co tam bydlel před tebou, se před rokem odstěhoval.“

„V Essre jsme na pokojích po dvou. Někdy dokonce po třech.“

„Tady už nějakou dobu scházejí lidi.“

„Scházejí tu lidi? O tom jsem nikdy neslyšela. Jak to?“

Nina na okamžik pevně stiskla čelisti a pak ze sebe vychrlila odpověď, která působila dost naučeně. „Došlo k nehodě. Přišli jsme o sto našich členů. Stalo se to už před časem, pomalu se z toho vzpamatováváme, ale výbor rozhodl, že o tom nebudeme mluvit. Říkám ti to jen proto, abys věděla. A víc to nemá smysl rozebírat.“

Nina se odmlčela. „Textilní dílna,“ řekla pak a ukázala na nejbližší budovu.